

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

พระอรหันต์ในยุคปัจจุบัน

ที่ไหนก็มักมีแต่เราไปแบก ๆ เดียวนี้ก็เจดีย์วัดโศการามส่งไป ๙ ล้านกว่าแล้ว
แล้วยังรับไว้อีกว่า งานนี้ไม่ให้หยุดชะงัก ให้เสร็จ เรื่องการเงินการทองมันมีทุกคน
กระเป๋าทน ๆ เทียวหาตีเอามาแหละ นี่ก็จะให้เสร็จ ครูบาอาจารย์องค์ขนาดนั้นเราหาที่
ไหนได้ในปัจจุบัน เราจะพยายามอาราธนาท่านมาให้หมด ครูบาอาจารย์ที่ท่านล่วงไป
แล้ว อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ๆ คืออัฐิที่กลายเป็นพระธาตุนั้นตีตราเรียบร้อยแล้ว
ว่านั่นคือพระอรหันต์ ไม่ว่าจะสมัยนั้นสมัยนี้ นี่คือผู้สิ้นกิเลส ว่านั่นเลย เราจะพยายาม
อาราธนาท่านมาให้หมดเท่าที่เราชวนขยายได้ มารวมลงในเจดีย์วัดโศการามทั้งหมด
เลย ให้เป็นเจดีย์สว่างามสด ๆ ร้อน ๆ ในสมัยปัจจุบัน ซึ่งมีตั้งแต่พระธาตุของพระ
อรหันต์ล้วน ๆ อยู่ในนั้น

นี่ละผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมะท่านว่า อกาลิโก ๆ คือไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาอะไร
มาทำลายได้เลย ขอให้ปฏิบัติเถอะ ไม่ว่าจะชั่ว คือกิเลสก็เป็น อกาลิโก เหมือนกัน ไม่
มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ทำบาปเมื่อไรเป็นบาปเมื่อนั้น บุญคุณงามความดีไม่มีกาลเวลา
อกาลิโก ทำความดีเมื่อไรเป็นเมื่อนั้น ๆ สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันทั้งบาปทั้งบุญ เรียกว่า
ทั้งกิเลสทั้งธรรม เป็นธรรมชาติที่สุด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไป

ครูอาจารย์ที่ได้ปฏิบัติในสมัยพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ละเป็นรากฐานสำคัญ ครู
อาจารย์ทั้งหลายที่ได้รับโอวาทคำสอนของท่านแล้วไปปฏิบัติตน จนกระทั่งจิตบริสุทธิ์
สุดส่วน เวลาท่านล่วงไปแล้วอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ๆ มีน้อยเมื่อไรตั้ง ๒๐ กว่า
องค์ปัจจุบันนี้แหละที่ทราบกันชัดเจน ที่เจียบ ๆ ยังมีอีกนะ ที่ล่วงไปแล้วเจียบ ๆ ยังมีอยู่
และที่ยังมีชีวิตอยู่เจียบ ๆ เดียวนี้มีอยู่มากนะ เราอย่าเข้าใจว่าพระท่านภาวนาอยู่ในป่า
ในเขาท่านไปงุ่มง่ามตัวมเตี้ยมหนา นั้นละท่านตัดดวงเอามรรคผลนิพพานสว่างามอยู่
ในป่าในเขา แต่เรื่องธรรมแล้วเจียบไม่แสดง มีเหมือนไม่มี ท่านไม่หิวไม่โหยไม่อยากโอ้
อยากอวดคือธรรม ถ้าเรื่องกิเลสแล้วอยากโอ้ออยากอวดอยากโม้ออยากคุย กระทบ
กระเทือน เหยียบย่ำทำลายไปเรื่อย เป็นอย่างนั้น ส่วนธรรมเสมอดั้นเสมอปลาย

ที่พูดเหล่านี้ล้วนแล้วตั้งแต่สายพ่อแม่ครูจารย์มั่น คำว่าสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้
ทั้งธรรมยุตทั้งมหานิกาย ที่ได้รับโอวาทคำสอนจากท่านแล้วไปปฏิบัติ เรียกว่าสายหลวง

ปุ้มัน ท่านเหล่านี้เป็นผู้ตัดดวงเอามรรคผลนิพพานตลอดมา นี่ละธรรมถ้าใครปฏิบัติก็
 สด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ ถ้าใครไม่ปฏิบัติ เหยียบย่ำทำลายไปมาเฉย ๆ ก็ไม่เกิดประโยชน์
 เหมือนแร่ธาตุที่มีค่ามากอยู่ใต้ดิน เราเหยียบไปย่ำมาไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไรเพราะ
 โง่ คนฉลาดเขาขุดคุ้ยขึ้นมาทำประโยชน์มากมาย อย่างเต็มอยู่ห้างร้านต่าง ๆ เช่น เพชร
 พลอย เป็นต้น ทองคำอย่างนี้ มาจากไหน มาจากใต้ดิน นั่น เขาค้นมา

ธรรมพระพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ในสมัยปัจจุบันพระกรรมฐานที่ท่านปฏิบัติอยู่ใน
 ป่าในเขา ท่านทำงานเพื่อชำระกิเลส ชักฟอกกิเลสโดยลำดับ ท่านไม่มีงานทางโลกทาง
 สงสารมาแทรกศาสนา และมาเหยียบย่ำทำลายศาสนา ให้ความพากเพียรหยุดชะงัก
 หรือลุ่มเหลวไป มรรคผลนิพพานก็ลุ่มไปตาม ๆ กันเลย ท่านปฏิบัติโดยอรรถโดยธรรม
 จริง ๆ อยู่ที่ไหนสงบสงัด ท่านชำระจิตใจเรียกว่าจิตตภาวนา ท่านอยากเห็นความสง่า
 งามของใจตัวเอง

ตั้งแต่วันเกิดมาเราไม่เคยเห็น เอา ๆ ลองภาวนาดูซิ ทำตามวิธีท่านสอน พระ
 พุทธเจ้าครีล้าสมัยหรือ เป็นศาสดาแล้วถึงสอนโลก ไม่ใช่สอนโลกทั้ง ๆ ที่โง่เขลาเบา
 ปัญญากิเลสเต็มหัวใจ แล้วมาสอนโลกลูก ๆ คล่า ๆ ไม่มี พระพุทธเจ้าของเราเอก
 โลกวิทู ว่าไง รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง อาโลโก อุตปาติ จำอยู่ตลอดเวลา นี่ละ
 ธรรมที่มาสอนโลก เป็นคนเล่น ๆ เป็นศาสดาองค์เล่น ๆ หรือมาสอนโลก ที่นี้เวลาสอน
 ไปตรงไหน เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ ๆ ด้วยวิธีการที่รู้เห็นแล้วทั้งนั้น จึงไม่
 ผิด

ที่นี้ผู้ปฏิบัติตามก็สำเร็จเป็นสาวกขึ้นมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่เบญจวัคคีย์มา มีสาวก
 อรหันต์เท่าไร ๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ อกาลโก ไม่มีครีไม่มีล้าสมัย มีแต่กิเลสมาหลอก
 ว่าธรรมครีธรรมล้าสมัย แต่กิเลสมันทันสมัย ล้ำยุคล้ำสมัย เหยียบหัวสัตว์โลกจนโง่หัว
 ไม่ขึ้นคือกิเลส เอาธรรมเหยียบหัวมันบ้างซิ

เราพูดนี้พูดจริง ๆ จะว่าอาจหาญมันก็เลยแล้วหัวใจดวงนี้ ไม่ใช่อาจหาญไม่ใช่ชี้
 ขลาดหวาดกลัวอย่างโลกเป็นกัน กล้าหาญเราก็ไม่มี กลัวเราก็ไม่มี เหนือหมดแล้ว การ
 เทศนาว่าการนี้ถอดออกจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ได้ธรรมดานะ เราปฏิบัติ
 แทบเป็นแทบตาย เป็นผ้าขี้ริ้วห่อบุตรห่อคูอยู่ในป่าในเขา มุตรคูคือขี้โลก ขี้โกรธ ขี้
 หลง อยู่ในหัวใจเรา ผ้าขี้ริ้วก็ผ้าที่โลกเขาไม่ต้องการ ไม่มีราคา ราคา ผ้าแก่นขนุน เข้าใจ
 หรือ นี่ละผ้าขี้ริ้วห่อบุตรห่อคูอยู่ในป่าในเขา พัดกับกิเลสตลอดเวลา เอาไม่หยุดไม่
 ถอย พูดให้มันเต็มย่น

เพราะการกระทำของเราเราพูดจริง ๆ ตั้งแต่ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มั่น

มาแล้ว เพราะตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่จิตใจมันจดจ่อต่อมรรคผลนิพพาน แต่ก็ยังสงสัย ๆ นี่ละที่ว่าความจำไม่ได้เป็นท่านะ เรียนไปจนกระทั่งถึงพระนิพพาน ยังไปตั้งเวทิตีกับนิพพานได้สบาย ๆ ทือ พระนิพพานมีจริง ๆ เหรอ นั้นเห็นไหมละ เรียนนิพพานอยู่ยังว่านิพพานมีจริง ๆ เหรอ มันก็สงสัย จิตมันดึงใส่พ่อแม่ครูจารย์มันนะ เรียนหนังสืออยู่จิตก็ดึงใส่โน้นเลย เพราะฉะนั้นพอออกแล้วก็บึ้งเลยเชียว

พระผู้ใหญ่ ๆ ท่านจะเอาไว้ในกรุงเทพ มันก็เดชะนะ หลุดออกได้ เล็ดลอดไปได้ ผู้ใหญ่ท่านตามก็หลุดไปได้ เดชะอันหนึ่งเหมือนกัน นี่เราพูดตามปฏิบัติของเราที่ออกปฏิบัติ เล็ดลอดไปได้ ๆ ผู้ใหญ่รู้สึกท่านเมตตาอยู่นะ ไปอยู่ที่ไหนผู้ใหญ่เมตตาเสมอ อันนี้ก็เหมือนกันอยู่กรุงเทพท่านติดตามเอา เราก็เล็ดลอด ๆ เรื่อยไปเลย เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันด้วยความมุ่งมั่นเต็มที่ คราวนี้จะเอาจริงเอาจัง หยุดจากการเรียนไปแล้ว ตามคำสั่งจ้อธิษฐานว่า สำเร็จเปรียญ ๓ ประโยค เป็นทางเดินได้อย่างดีแล้ว ไม่มีการบกพร่องแหละ วิธีการแบบแปลนแผนผังเรียบร้อยแล้ว ทีนี้เราจะก้าวเดินทางภาคปฏิบัติ

ดึงใส่พ่อแม่ครูจารย์มันเลย ไปเรดาร์ท่านก็จับเลยนะ เต็ดขาดมากทีเดียว นี่ละเรดาร์ของท่าน ท่านไม่เห็นเจตนาของเรารุนแรงขนาดนั้นท่านจะเอาธรรมะประเภทนี้ ออกต้อนรับเหรอ พอไปเท่านั้น ท่านมาหาอะไร นั้นฟังซิ ท่านมาหามรรคผลนิพพาน เหรอ ดินฟ้าอากาศฟ้าแดดดินลมทั่วแดนจักรวาล ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่กิเลส นั้นฟังซิท่านดีออกหมด ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่ใจ เวลานี้ถูกกิเลสหุ้มห่ออยู่ธรรมะจึงไม่ปรากฏ เอา เร่งลงทางด้านจิตตภาวนา ท่านเอาอย่างนี้เลย ท่านไล่เข้าไปหมด ปิดหมดเลย ทั่วแดนโลกธาตุไม่มีมรรคผลนิพพาน ไม่มีบาปไม่มีบุญ มีอยู่ที่ใจ ท่านบอก เอาลงที่นี้ด้วยจิตตภาวนา อย่าถอย

โอย ท่านพูดเด็ดมากทีเดียว สมเจตนาของเรามุ่งมั่นไปหาท่าน เอาอย่างเด็ด เหมือนกับว่าเรดาร์ท่านจับไว้เรียบร้อยแล้ว พอไปถึงท่านก็ผางออกมาเลย ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรคผลนิพพานเหรอ ท่านก็บอก นั้นไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ท่านไล่ไปหมดเลย ดีเข้ามาหานี้(ใจ) นั้น เราไม่ลืมนะ สด ๆ ร้อน ๆ เลย ไปวันแรกเสียด้วยนะ ท่านใส่อย่างหนักเลยเที่ยววันนั้น ผาง ๆ ๆ เลย เราไปมีด ๆ ดุนั้นดุนี้ไป ดูกุฎิ ดูศาลา เราไปศาลา ท่านเดินจงกรมอยู่กลางคืนมีด ๆ เราก็ไปเช่อ ๆ ของเรานั้นแหละ ไปดู เอ้ นี่ ถ้าเป็นกุฎิกรรมฐาน เฉพาะอย่างยิ่งคือพ่อแม่ครูจารย์มัน ถ้าเป็นกุฎินี้จะใหญ่ไป ถ้าเป็นศาลาก็จะเล็กไปสักหน่อย เราว่านั่น

ใครมานี่ ว่ากระผมเราก็ดี ท่านชัดขึ้นเลยทีเดียวนะพอว่ากระผม อันผม ๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน เออ แย้งชนะแย้งตรงนี้ แย้งไม่ได้เลย กระผมชื่อพระมหาบัว เออ ก็ว่าอย่างนั้นซี ผางขึ้นเลยนะ พระเดินจงกรมอยู่ในป่าเงียบ ๆ ออกมาหมดเลยเทียว เสียงลั่นขึ้นกลางศาลาขนาบพระเทวทัต ก็กิเลสเต็มหัวใจไม่เรียกเทวทัตได้ยังไง มันเหยียบธรรมอยู่ตลอดเวลา นี่ละพระเทวทัต ท่านขนาบพระเทวทัตพอว่าอย่างนั้นพระก็แตกมาเลย เราก็อ่าพระมหาบัว เอ้อ ต้องว่าอย่างนั้นซี นี่ผม ๆ ๆ ท่านแห่ด้วยนะ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม เอออีกแหละ เออ แย้งชนะตั้งแต่เด็กมันก็มีผมหมดท่า

ท่านขึ้นจากทางจงกรมมา ตะเกียงโປະขนาดนี้ท่านกำลังจะขึ้นไปจุดตะเกียงพระก็ปู้ปี้บ ๆ มาจุดตะเกียง เรานั่งท่านก็ชัดเลยตั้งแต่นั้น เปรี้ยว ๆ เลยเทียว เออเต็มเหนี่ยวเลย ขึ้นก็ ท่านมาหามรรคผลนิพพานเธอ ฟังอย่างถึงใจเลย รวมลงแล้วอยู่ที่นี้ อยู่ที่ใจ ๆ เอา ๆ ให้ดีภาวนา เบิกกว้างออกจากนี้เห็นที่นี้ละ กิเลสจะเห็นที่นี้ มรรคผลนิพพานจะเห็นที่นี้ไม่เห็นที่ไหน ทั่วแดนจักรวาลไม่มีกิเลสไม่มีธรรม มีธรรมอยู่ที่ใจเท่านั้น ที่จะสัมผัสธรรมได้คือใจเป็นนักรู้ โอ้ย จิตมันหมุนตัว ๆ ก็ตั้งใจไปอย่างเต็มเหนี่ยวท่านก็ชัดอย่างเต็มเหนี่ยว เรียกว่าต้อนรับกันอย่างเต็มที่เลย จูใจ หายสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพาน ท่านจี๋ลง ๆ ที่นี้ ชี้ลงที่นี้เลย ไม่ได้ชี้ไปไหน

สรุปเลยนะ พอจบลงไปแล้วมันถึงใจ จนเหมือนกับว่าตัวพองหมดเลย ลงมาก็ถามเจ้าของทันทีเลย ออกจากศาลาไปยังไม่ไปถึงที่พักละ ว่าไงที่นี่ได้ฟังเทศน์ท่านอย่างถึงใจเต็มที่แล้ว เราจะว่ายังไงที่นี่ ถึงใจอย่างเต็มที่แล้ว เราจะจริงไหมที่นี่ ทางนี้ตอบรับขึ้นทันทีเลยต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นเห็นไหมละมันรับกัน ตั้งแต่บัดนั้นมาละความเพียรของเรา จึงว่าไม่หยุดหย่อนเลย แล้วย้อนหลังไปพิจารณาความเพียรของเราไม่เคยได้ตำหนิตรงไหน มีแต่ว่า โห ขนาดนั้นมันทำได้ ชยะ ๆ นะความเพียรของเราตั้งแต่บัดนั้นฟังเทศน์หลวงปู่มันมา

แล้วนิสัยเราเป็นชอบไปคนเดียว ไปแต่คนเดียวตลอด ชัดกันอยู่ตลอดเวลา เดินไปนี่เป็นเดินจงกรมทั้งนั้น ไปที่ไหนเป็นเดินจงกรมไปหมด ไปบ้านนี้ไปหาบ้านนั้น เดินจงกรมตลอด ไม่มีคำว่าเสียเวลาล่าเวลา หมุนตัว ๆ อยู่เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม นั่นฟังซิ กิเลสหนาขนาดไหน ชัดกันถึง ๙ ปีเต็ม ถึงขั้นสลับสไลไม่รู้กี่ครั้งละ แต่ไม่เคยสลับนะ เออหนักขนาดนั้นละ มันจึงได้เปิดเผยขึ้นมาในหัวใจ นี่พูดสรุปเลยละที่นี้ มันถึงได้เปิดเผยขึ้นมาในหัวใจนี้ พอมันเปิดขึ้นมาแล้วแห่ที่นี้ โลกอันนี้มันเป็นโลกใหม่ขึ้นมาแล้วในหัวใจ นั่นละที่ได้เอามาเทศนาว่าการ เพราะฉะนั้นจึงพูด จะว่าอาจหาญหรือไม่อาจหาญ

มันเลยทุกอย่างแล้วการพูดนี้ ไม่เคยสะทกสะท้านอะไร คำว่าโ้วว่าอวดเรากี่ไม่มี มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ ครอบโลกธาตุอยู่นี้ ใครจะว่าอะไรเราไม่สนใจ ขอให้ได้รับประโยชน์เท่านั้น

ใครมาหาเราให้มาเพื่ออรรถเพื่อธรรม มาเพื่ออื่นไม่ได้ เข้ากันไม่ได้ มาเพื่ออรรถเพื่อธรรมเท่านั้นเอง ถ้าเพื่ออรรถเพื่อธรรม เอา จะทุกซ์จนหนโลกขนาดไหนถึงขั้นเศรษฐี เอา มาบอกเลย ถ้ามาแบบอวดทิวิมานะอย่ามาว่าฉันเลย ธรรมนี้เลิศกว่าทุกอย่างอย่าเอามาอวดขึ้นอย่างนี้เลยนะ เราจึงได้แนะนำสั่งสอน ออกจากนี้ก็เรื่องวงกรรมฐาน ที่ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มานานี้ตั้งแต่ครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ ๆ มา เช่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ หลวงปู่อะไร หลวงปู่ฝั้นเหล่านี้เป็นลูกศิษย์ชั้นผู้ใหญ่ของท่านก็รับธรรมะมา เหล่านี้กลายเป็นเพชรน้ำหนึ่งไปหมดแล้วนี้ ที่พูดเหล่านี้มีแต่เพชรน้ำหนึ่งนะ อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุทั้งนั้นละที่ว่านี่นะ เป็นอย่างนี้ละ ตั้งแต่หลวงปู่แหวนลงมา

เวลานี้เท่าที่พอทราบได้ก็ไม่ต่ำกว่า ๒๐ ที่อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ๆ นี้คือพระอรหันต์ในยุคปัจจุบัน ที่ปฏิบัติตามโอวาทคำสั่งสอนพระพุทธเจ้าที่เป็น อากาลิโก ตรงแนวอยู่อย่างนี้ละ เอียงไปที่ไหนธรรมพระพุทธเจ้า กิเลสก็ไม่เอียง ใครปฏิบัติตามกิเลสเป็นวันยังค่ำ ตกนรกอเวจีได้โดยไม่ต้องสงสัย ผู้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรมของพระพุทธเจ้านี้ถึงนิพพานได้ไม่สงสัยเหมือนกัน ขอให้เอาให้จริงให้จัง

เรื่องความพากเพียรสำหรับนักบวชเรา ความเพียรนี้อยู่ที่สตินะเราเคยสอนเสมอ เรื่องสตินี้ให้กิเลสมันยกเมฆมาเหมือนคลื่นมหาสมุทรก็เออะนะ สตินี้จะฟาดพังลงไปเลยเชียว ขอให้มสติดีกิเลสจะเกิดไม่ได้ นี่ทำมาแล้ว กิเลสเกิดไม่ได้ เอามันหนุนขึ้นมามันอยากคิดอยากปรุง คือความอยากคิดอยากปรุงเป็นเรื่องของ อวิชชาปัจจุยา สงุขารอ อวิชชาที่มันดันออกมาให้เป็นสังขารความคิดความปรุง สะแสแสวงหาอาหารของมัน แต่แล้วมันก็เอายาพิษมาเผาเรา มันดันออกมามันอยากคิดอยากปรุง ที่นี้เวลาเลขลงตัวแล้วขัดกันเลยไม่ยอมให้เปลอ นี่ละเราจึงได้คิดตั้งแต่บัดนั้นมาไม่ให้เปลอ

มันอกจะแตกจริง ๆ นะ มันอยากคิดอยากปรุง เอา ไม่ยอมให้เปลอ สติตั้งตลอดเวลา สุตท้ายมันก็ค่อยอ่อนลง ๆ ต่อไปก็อ่อนลง ๆ ด้วยสติ นั้นเห็นไหมละ เราจึงได้นำสติมาสอน ใครมีสติดีคนนั้นจะตั้งตัวได้ อยู่ที่สตินะสำคัญ เรื่องปัญญาจะค่อยแยกออกไป ๆ เมื่อสติเป็นรากฐานบังคับจิตใจให้ดีแล้วใจก็สงบร่มเย็นไม่มีอะไรก่อกวน นั่นละที่นี้ปัญญาจะเริ่มออกได้ละ นี่ละการประกอบความพากเพียร อย่าเห็นแต่ว่าเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา นั่งหลับหูหลับตาเป็นท่อนพินอยู่ เป็นหัวตออยู่ใช้ไม่ได้นะ ต้องมี

สติอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

ที่นี้เวลาเราภาวนาอยู่ตลอดผลปรากฏขึ้นแล้ว ความเพลินในความเพียรเอาละไม่ต้องบอกนะ ที่แรกมันอึดอาดเนือยนายซี่เกียจซี่คร้าน พอภาวนาไปเห็นผลขึ้นมาในใจแล้ว ที่นี้ความคึกคักมันจะขึ้นละ หนุนกันขึ้น ๆ ความเพียรจะหนุนเรื่อย ๆ เลย ความซี่เกียจซี่คร้านเบาลง ๆ สุดท้ายร้องเอาไว ฟังซินะ ความซี่เกียจซี่คร้านอึดอาดเนือยนายนี้เวลากิเลสหนา ๆ เป็นอย่างนั้นทั้งนั้นละ กินก็มาก นอนก็มาก ความซี่เกียจก็มาก ทุกอย่างท้อแท้อ่อนแอไปหมดมากทั้งนั้นนะ แต่เวลาฝึกเข้า ๆ ได้ภาวนา พอจิตใจมีความสงบเย็นเห็นผลแล้ว พอเห็นผลแล้วความขยันหมั่นเพียร ความดูดีมีในธรรมจะค่อยขยายตัวออก ๆ แล้วดีสิ่งเหล่านั้นออก ๆ ที่นี้มันก็พุ่ง ๆ สุดท้ายถึงขั้นที่ว่าร้องเอาไว

ความเพียรที่ว่าเราเพียร ถ้าว่าเพียรเพื่อความพ้นทุกข์ให้ แต่ว่าความเพียรในประโยคพยายามในปัจจุบันไม่มี ต้องร้องเอาไว คือความเพียรกล้า ความเพียรไม่มีหยุด มีถอยเลย ไม่หลับไม่นอน ถ้าไม่บังคับให้นอนไม่นอน นี่ถึงขั้นธรรมะได้เห็นโทษของกิเลสเต็มหัวใจแล้ว และเห็นคุณค่าของธรรมก็เต็มหัวใจด้วยกันแล้วอยู่ไม่ได้เลย ผาง ๆ เลย นั่นละท่านทั้งหลายจำเอาหัวใจดวงนี้ละ ดวงที่มันคิบคลานอยู่ที่นี่ ตะเกียกตะกายอยู่ที่นี่ด้วยกิเลสเหยียบหัวมันตลอดเวลา ที่นี้เราพิศความพากเพียรขึ้นมา พอทางนี้ได้กำลังก็ตีกิเลสลงจากบนหลังบนบ่าบนคอละที่นี้ แล้วดีดีผิง ๆ

พอธรรมะมีกำลังมากแล้ว ที่นี้ลืมหลับลืมนอน จะนอนก็นอนไม่หลับ เพราะจิตมันพุ่ง ๆ ที่จะให้หลุดพ้นจากทุกข์ แต่ก่อนอ่านถึงนิพพาน นิพพานมีจริง ๆ เหนอ นั่นฟังซิเวลาเรียน แต่เวลาออกปฏิบัติแล้วนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม ฟังซินะ ไม่ได้ว่านิพพานมีหรือไม่มี นิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม เอี่ยมตลอดเลย นั่นเห็นไหมล่ะ พุ่ง ๆ ๆ เลย ถึงเวลาธรรมะมีกำลังกล้าแล้วเหมือนกับกิเลสมีกำลังกล้าอยู่บนหัวใจสัตว์ มันทำงานโดยอัตโนมัติ กิเลสประเภทต่าง ๆ ออกทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องใช้ของมัน มันดันออกให้คิดให้ปรุงให้แต่งให้เสาะแสวงหาทุกเวลา ด้วยอำนาจของกิเลสผลักดันออกไป นี่เป็นเรื่องของกิเลสทำงานของมันโดยอัตโนมัติ

ไม่ว่าจะได้เห็นได้ยินได้ฟังอะไร เป็นเรื่องของกิเลสออกหน้าทั้งนั้น ๆ เป็นอัตโนมัติ แต่เราไม่รู้ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตินะ ต่อเมื่อเรามีธรรมขึ้นมาแล้วรับกัน พอธรรมมีกำลังกล้าแล้ว ธรรมเป็นอัตโนมัติแกกิเลสเป็นอัตโนมัติ ที่นี้เห็นเหตุเห็นผลของกิเลส อ้อ แต่ก่อนกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลกนี่เป็นอัตโนมัติ ที่นี้เวลาธรรมมีกำลังกล้าแล้ว ทำงานเพื่อแกกิเลสนี้เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน เป็นอัตโนมัติแบบเดียวกันเลย ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ตามองเห็นไม่มองเห็นก็ตาม จะเป็นธรรมล้วน ๆ เพื่อ

แก็กิเลส ๆ เรื่อยไปเลย จนกระทั่งฟาดเอาเสี้ยกิเลสม้วนเสื่อไม่มีอะไรเหลือเลย ที่นี้ว่างหมดเลย ไม่มีอันใดที่จะเข้าไปแฝงในจิตของพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วได้เลย

จึงชี้นิ้วเลยว่า มีกิเลสเท่านั้น มีมากทุกข์มาก มีน้อยทุกข์น้อย มีละเอียดยุทธวิธี ละเอียดยุทธวิธี กวนไปถึงขั้นละเอียดยุทธวิธี จนกระทั่งขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรกวน จิตของพระอรหันต์จึงเป็นจิตที่พ้นจากสมมุติ กิเลสคือสมมุติ สุดยอดแห่งสมมุติก็คือกิเลสนั่นเอง พอกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจแล้วไม่มีสมมุติ ว่างเปล่า โลกอันนี้โลกว่างไม่มีอะไร มันก็คิดมันขวางคือกิเลสเท่านั้น เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วว่างไปหมดไม่มีอะไร จิตของพระอรหันต์จึงไม่มีเรื่อง ตั้งแต่วันตรัสรู้หรือบรรลुरुธรรมแล้วไม่มีเรื่อง เทียงตลอดไป ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง เป็นอยู่ในหัวใจไม่ต้องถามใคร อดีตอนาคตไม่มี ปัจจุบันก็เที่ยงบอกชัด ๆ อยู่แล้ว นี่ละการปฏิบัติธรรม

จิตดวงนี้ถูกกิเลสตีพันเหมือนมูตรเหมือนคูม้นปกคลุมหุ้มห่อ มันยกตัวมัน เป็นราคา ราคา คนเราจึงมีแต่ราคา ราคาไปหมดทั้ง ๆ ที่เป็นกองมูตรกองคู ธรรมขั้นในใจแล้วมันจะรู้กัน ๆ ปิดออก ๆ จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่านี้ขาดสะบั้นลงไปหมด อยู่ไหนสบายหมด วันคืนปีเดือนมีแต่มีดกับแจ้งไม่เห็นมีอะไร ธรรมชาตินี้จำอยู่ไม่มีวันคืนปีเดือน จำอยู่ตลอดเวลา นี่ละอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรม ขอให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

เราพูดนี้เราถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ไม่ได้พูดลู่ ๆ คล่า ๆ นะ สอนธรรมทุกขั้นแก่โลกในคราวออกช่วยชาติบ้านเมืองนี้ เอาเฉพาะคราวนี้นะ ตั้งแต่สอนมาตั้งแต่ที่แรกโน้น เราก็เรื่อยมาอย่างนั้น แต่เวลาออกอย่างชัดเจนก็คือการช่วยชาติบ้านเมือง เราเทศน์ธรรมะทุกขั้นไม่มีความสงสัย ไม่ว่าธรรมะขั้นใดภูมิใดจนกระทั่งทะลุถึงนิพพาน เราไม่สงสัย เพราะหัวใจเราบรรจุไว้หมดแล้ว พูดให้มันชัดเจนอย่างนี้ละ นี่ละธรรมะสด ๆ ร้อน ๆ อย่างนี้ ครีล้าสมัยไปไหน มีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย เปิดออกซิ ให้มันเห็นชัดเจน จิตใจของเราเป็นของอัศจรรย์ขนาดไหนจะได้อันนี้ รู้จากการปฏิบัติธรรม

อยู่ธรรมดาจิตเขาจิตเรา ไม่มีจิตใดละที่เลิศเลอวิเศษวิโส ทั้งคนทุกข์คนมีคนจน เป็นความทุกข์เหมือนกันหมด กิเลสเหยียบอยู่บนหัวใจ พอกิเลสขาดสะบั้นออกจากหัวใจ คนประเภทไหนสุขหมด ๆ เป็นอย่างนั้นละ ธรรมะพระพุทธเจ้าเอาให้ดีนะ ตั้งใจภาวนาผู้อยู่ในโรงครัว อย่าไปหาทะเลาะกันนะ ในโรงครัวมันมาอยู่เด่น ๆ ด้าน ๆ เป็น ร้อย ๆ นู่นนะ ไม่ได้เรื่องได้ราว มาทะเลาะกันอยู่นั้น กัดกันเหมือนหมาอยู่ในครว้นนั้น เราก็ไม่ได้ไปดู มีเวลาตอนบ่ายบ้างก็ด้อม ๆ ไปดูนั่นดูนี่ไปธรรมดา ไม่ได้ไปชำระความ ถ้าไปชำระความ ไอ้หมาอยู่ในครว้นนี้แตกฮือเลย กำแพงแตกเข้าใจใหม่ หมากัดกันนั้น ละ ถ้าเป็นคนไม่กัดกัน เราว่าหมาจะหมาตัวมันกัดกัน เข้าใจใหม่ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz